

Прахът на времето

С изсъхналите си листа, къде ли ще отиде краят на Септември?

Измежду разширяващите се решетки

И през отвора на прозореца, есента празнотата изпълваше

Часовете на детството и приказки

И в празнотата на ума ми

Към бледите небеса, лястовиче разпери крила.

Там на върха, нощта новият ден щеше да заглуши

По тези пусти пътища, деца в бяло щяха да минават

И в смачкани листа, времето щеше да се премени.

Спящо в старият сандък, тайно съкровище бе заровено

Жадуващо, то откъсваше се и в ръцете пропадеше

На дните прашявали, измежду тъмните облаци

Дърво с повехнали цветя, ръждясала мед и всичко несбъднало се

От избледнялата миниатюра, само Антихристът би изскочил.

Летящ, това ли е прахът на времето?

Качих се на високо

И дори тогава чувах как чупят се прозорците

В двора в който като силен кон, вятъра препуска

Да, това беше моето детство, препускайки по улицата!

Намираш се в прах, със счупен диамант и летящ на високо бухал

По клоните катерещ се, но изпуснал плода узрял

С гласът на сърцето кипящ, пресъхнала река събира

И попитайте го - в коя градина броди, най-красивата нощ?

На кой хълм, колко ярета вятърът ражда

И колко скорпиони, на времето, закърмената надежда жилият

Защото удушвайки паякът, червеят от пашкула си излиза

Докато растяхме, стените винаги се издигаха нависоко

Под безграничната шир на драконови облаци

И никога не знаехме

Ах, какво ли има преди смъртта?

Ах, какво ли има?